

**РЕЙМЪНД ФИЙСТ
НЕВЕРОЯТНИЯТ НОМЕР НА
ДЖЕРОЛДО**

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

Комикът се задъхваше. Нагафия бе бивша британска колония, така че проблемът не беше в езика. Някои от вицовете наистина бяха прекалено „американски“, но му пречеше и нещо друго освен културните различия. С една дума, беше отвратителен.

— Още малко и ще съборят сградата — рече Джилиън, докато оглеждаше сценичния си грим.

— Противно място — добави Великия Джеролдо.

— Само Куинси Мънроу е в състояние да ни забърка и в гражданска война — продължи Джилиън, размахала ръка пред лицето си, сякаш за да разпръсне постоянно стелещата се пелена от пушек в тесния килер, който минаваше за гримьорна на театър „Виктория“ в Дафа-ел-Бара.

Джеролдо мина покрай младата жена, застана пред огледалото, за да види на свой ред как изглежда, и подхвърли през рамо към отражението ѝ:

— Това не е гражданска война.

Издърпа единия си долен клепач, сякаш така щеше да се види по-добре на мъждукащата светлина от единствената крушка над главата му.

— Просто политиката им разчита на... по-груби мерки. Куинси се закле това да е последният ни... тежък ангажимент, ако се справим. Каза, че през лятото има панаири в Европа, на които може да се спечели.

— Да пукна, ако не чух изстрели — обади се Джилиън, докато оглеждаше костюма си, преди да напусне гримьорната.

— Фойерверки — отвърна фокусникът. — Освен това предупреждението от страна на Държавния департамент само обръща внимание...

— Предупреждение ли? — прекъсна го Джилиън с изкривено от яд лице. — Да не искаш да кажеш, че в Държавния департамент има съветник за Нагафия и ти не си ми съобщил?

Джеролдо се обърна и се усмихна. Гримът и лошо поддържаните зъби му придаваха по-скоро вид на зле изрисуван клоун, отколкото на първокласен фокусник.

— Не исках да те тревожа, мила.

— Не си искал да ме тревожиш ли? — изкрещя тя, прекоси стаята и се наведе така, че носовете им почти се докоснаха.

— Значи си знаел, че няма да дойда, пиян идиот такъв!

— Не разрешавам да ми се говори по този начин, млада девойко!
Аз съм твой баща!

— Не си ми никакъв баща. Ти си мъжът, за когото е била омъжена мама, преди да почине. Това не е едно и също.

— Аз съм твой втори баща — отвърна той и издържа втренчения ѝ поглед, без да мигне.

Джалиън въздъхна и притвори очи. След кратка пауза ги отвори и каза:

— Да, прав си, и в общи линии добър баща.

И както обикновено се случваше между нея и Джери, гневът ѝ мигновено се изпари и тя го целуна по носа.

— Но се дръж прилично. Тия тук са мюсюлмани и не си падат по пиенето.

— Не съм близвал...

— От сутринта — довърши тя.

— Само една капка, за да поотпусна изопнатите си нерви — продължи да се оглежда той.

— Като се приберем, по-добре си потърси друго момиче — каза Джалиън.

— Защо? — извърна се Джеролдо.

— Искам да се махна. Ти какво, да не си мислиш, че ти трябва две смотанячки за това изпълнение?

— Защо искаш да се махнеш? — повтори въпроса си той.

— Защото съм на трийсет и две, а изглеждам на четирийсет и две! — каза Джалиън, изучавайки отражението си.

Лицето ѝ бе слабо и тя поддържаше форма, защото работата на сцената я изтощаваше. Но знаеше, че не е това, което мъжете наричат красавица. Интересна, привлекателна, може би дори и хубава, но не и красива.

— Единствените мъже, с които се срещам, са комици, саксофонисти и циркови агенти. Или са женени, или извратени, или наркомани, или мръсници.

Гласът ѝ омекна независимо от гневните викове на тълпата, проникващи през вратата.

— Искам да си намеря мъж, да се омъжа и да имам деца, Джери. Нямам много време.

Джеролдо тъкмо се канеше да каже нещо, когато вратата се отвори.

— Не можете ли да почукате? — викна Джилиън на директора на театъра, който беше блъснал вратата.

— Ваш ред е — отвърна той, без да обръща внимание на въпроса ѝ, докато внимателно оглеждаше всяка дреболия по костюма ѝ.

В прозрачното трико под оскъдния екип изглеждаше почти гола, макар да беше облечена от глава до пети.

— Съветвам ви да покажете най-доброто от себе си — продължи той със странния си етонски акцент, който изобщо не съответстваше на стандартната му арабска физиономия. — За съжаление публиката не хареса особено комика.

Внезапно зад театъра изтрещяха няколко силни изстрела. Джилиън скочи и сложи ръка на устата си.

— Какво беше това?

— *Наистина* съжалявам, но това беше за комика — каза нервно директорът. — Полковник Зосма е сред публиката тази вечер. Той никак не го хареса.

И поклати глава.

— Лошо изпълнение. Много лошо. Трябва да се постараете доста пред полковника. Нашият вожд понякога е... непредсказуем — завърши той, докато излизаше.

Вратата се затвори и Джилиън прошепна:

— Зосма! Този убиец...

— Спокойно, Джилиън — изправи се Джеролдо и я потупа по ръката, за да ѝ вдъхне увереност. — Ще видиш, че ще ги смаем. Сигурен съм, че тези селяндури не са виждали такова чудо.

— Тези селяндури имат автомати — прекъсна го тя, а лицето ѝ изразяваше едновременно гняв и ужас. — При това очевидно са склонни да ги използват. Никога не са те оценявали такива критици, Джери.

— Просто ще им покажем най-доброто, на което сме способни, нали така?

Обърна се да излезе от стаята, но Джилиън го дръпна за ръката и каза тихо, но настоятелно:

— Откакто се помня, Джери, все ми разправяш за своя „невероятен номер“. Може би му е дошло времето.

Джеролдо се спря.

— Много е труден, Джилиън, а е и твърде недоловим за такава огромна сцена. Отгоре на всичко е необходим абсолютен синхрон. — Замълча за момент и продължи: — А и не съм го изпълнявал от години. Макар да не съм сигурен дали това има някакво значение.

Поклати глава и добави някак разсеяно:

— Съжалявам, но не виждам с какво точно би ни помогнал. Тръгна по тесния, мрачен коридор отстрани на сцената, докато работниците привършваха подреждането на реквизита му по местата, определени от него сутринта. Джилиън го настигна.

— Преди да умра, искам да разбера какво представлява.

— Някой ден ще ти кажа — потупа я той по ръката.

Открехна завесата отстрани и Джилиън се навря да погледне под брадичката му. Театърът бе строен по време на колонизацията. Партерът бе изпълнен от простолюдието, по-голяма част от което бе облечено с бели ризи и черни панталони, макар да се виждаха и няколко костюма, а също и традиционните носии. Първият балкон беше претъпкан с въоръжени мъже във военни униформи. Всички пътеки се охраняваха от войници с автомати. В ложата над срещуположния ъгъл на сцената се хилеше огромен мъж с невероятен количество медали на гърдите си.

Ухилената му физиономия накара Джилиън да потръпне. В този момент озвучителят пусна записа за тяхното изпълнение и Джеролдо каза:

— Ние сме.

Докато завесата се отваряше, Джилиън прошепна:

— Джери, страх ме е.

Джеролдо пусна възможно най-лъчезарната си усмивка и отвърна:

— Смелост, дъщеря ми. Ще се справим.

И пристъпи към средата на сцената, посрещнат от ропота на публиката. Когато Джилиън го последва, няколко мъже се изсмяха, а други приветстваха с освиркване откровеното според тях излагане на женска плът. Джилиън съжали, че не бе облякла черното си трико.

Зрителите се вторачиха в очакване, а отразената от сцената светлина придаваше на лицата им почти извънземен израз. Полуосветени-полузабулени в мрак, те напомняха по-скоро жури от демони, а не публика, дошла да се забавлява. Джилиън укроти страховете си и си припомни годините, прекарани в репетиции. Съсредоточаването върху изпълнението ѝ помогна да се успокои.

Започнаха както винаги с обръчите, копринените шалове и цилиндрите, за да преминат скоро след това към по-сложните илюзии. Реквизитът бе овехтял, но добре поддържан, и ако за Щатите репертоарът им би изглеждал старомоден и дори изтъркан, турнетата в провинциалните театри на по-малки страни осигуряваха на Великия Джеролдо и на доведената му дъщеря стабилен, ако не и значителен финансов успех.

Тази вечер обаче беше по-особена. Наскоро „спечелил“ изборите с незначителна преднина в надпревара със самия себе си и с помощта на военните, преброили бюлетините, в ложата се хилеше полковник Изар Зосма. Но усмивката му не излъчваше никаква радост, а небръснатата от седмица брада придаваше на мургавото му лице още по-зловещ израз. Седеше като препариран, без нито за миг да престане да се усмихва, и това, както и липсата на каквато и да е реакция от страна на тълпата, подсказваше на Джилиън, че животът им е в опасност.

В един момент всичко тръгна наопаки. Сценичната илюзия е въпрос на ритъм и синхрон и забавяне дори с половин секунда може да разруши впечатлението от номера. Един несръчно подаден уред, една несигурна размяна и се налагаше да догонват. Магнетофонът беше безмилостен. Докато диригентът би могъл да замаже някоя грешка, записът правеше всеки следващ гаф все по-очевиден за публиката.

Вече бяха на крачка от кулминацията, а театърът все така тънеше в невъзмутима тишина. Само музиката от магнетофона кънтеше в залата. Джилиън подреди реквизита за последния номер и стърженето му по незаостания под ъгъл се стори обезпокоително силно. Безспирният словесен поток от устата на Джеролдо ехтеше из целия театър, сякаш залата беше празна. Джилиън се опита да не трепери.

Джеролдо приключваше приготовленията за „Сандъкът на смъртта“. Тъкмо показваше остриите като бръснач саби, които Джилиън

след малко щеше да промушва през сандъка, а той ловко да огъва тялото си около тях, когато полковник Зосма се изправи.

Всички погледи се насочиха към диктатора, който прекрачи парапета на ложата и с лекота скочи на сцената. Макар и едър мъжага, пъргаво запристъпва на пръсти като добре трениран атлет към очакващия го Джеролдо. Озвучителят изключи музиката.

Полковникът протегна ръка и Джеролдо постави една от сабите в нея. Зосма я сграбчи за дръжката и внезапно разсече въздуха, което накара Джилиън да отстъпи. Острието изсъска на два — три сантиметра от носа на Джеролдо, но старият фокусник не трепна.

Произношението на Зосма беше неочаквано изискано:

— Винаги съм харесвал този номер. — Той удари с плоското на сабята по дланта си. — И винаги съм се питал как го правите вие, фокусниците.

Джеролдо се усмихна и каза:

— Един фокусник никога...

— ... не разкрива тайните си! — изкрещя Зосма и цялата публика затаи дъх. — Бих могъл да те застрелям, ако не ми кажеш.

— Но, ваше превъзходителство...

— Полковник! — изсъска той званието си, след което се обърна към Джилиън. — Ти там. Отвори кутията!

Джилиън се поколеба само за секунда и отвори сандъка. Полковникът го огледа отвътре, плъзна длан по вътрешната повърхност и се изправи.

— Влизай — каза той на Джеролдо.

Джери погледна преbledнялата като платно Джилиън.

— Смелост, дъщеря ми.

Влезе вътре с достопетие, което тя изобщо не бе подозирала, че може да притежава. Къркач, меланхолик и нищо повече от посредствен илюзионист, все пак той бе единственият ѝ близък човек и тя го обичаше. И сега някакъв невменяем беше на път да го убие пред собствените ѝ очи.

— Аз ще пъкна сабите! — извика Зосма, докато Джилиън затваряше сандъка с баща си. — Вие, западниците, ни мислите за глупаци. Ясен ми е този номер. Той знае къде ще пъкнеш сабите — първата тук, втората там, после третата — и ловко се намества между тях. Да видим дали обича изненадите!

Зосма се обърна, заобиколи сандъка, избра един процеп напосоки и заби сабята в него. Джилиън се задъха, а публиката остана безмълвна. Едва стоеше на краката си, защото коленете ѝ трепереха. Процепът беше предназначен за петата сабя и ако Джери бе заел погрешна позиция, щеше да бъде нанизан като коледна пуйка на шиш.

Но сабята се плъзна гладко и от сандъка не се чу нито звук.

Джилиън се надяваше, че Джери внимателно следи движенията на ненормалния, за да се опита да предугади къде би се появило следващото острие. Сякаш прочел мислите ѝ, Зосма грабна от масата друга сабя, обиколи сандъка почти на пръсти, мушна върха ѝ в друг процеп и бързо го тикна навътре. За момент се поколеба, срещнал сякаш някаква съпротива, след което сабята влезе като в ръкавица. Човекът вътре не издаде нито звук и Джилиън се насили да поеме дъх.

Девет саби щяха да пронижат сандъка и след всяка Джеролдо трябваше да заема все по-трудна позиция. Един от триковете, които правеха възможно оцеляването му при този номер, бе да се притисне силно откъм тъпата страна на вече поставените остриета. Така че последователността на промушванията имаше изключително значение.

Зосма бързо напъха третата, четвъртата и петата сабя, но отвътре отново не последва никакъв звук. Джилиън се разтревожи, че още първата е убила Джери и именно затова той мълчи.

Зосма се забави, като че ли всяко следващо острие можеше да е смъртоносното. Шестото се плъзна гладко, седмото, осмото.

Остана последната сабя. Зосма се замота над горния процеп, който при нормално изпълнение е последен. Но ако Джери бе успял да се предпази от предишните осем, позата му би трябвало да е такава, че този удар да се окаже фатален.

Полковникът пъкна острието, спря за малко и го натисна силно надолу. То срещна съпротива и Джилиън усети, че краката ѝ се подкосяват. Това бе част от представлението, ефект, който предизвикваше реакцията дори и на най-преситената тълпа. Както и този път: то накара смълчаната допреди малко публика да възкликне.

Зосма натика сабята до дръжката и зачака.

Обиколи сандъка и накрая каза:

— Извади ги!

Джилиън безмълвно се молеше, докато изваждаше сабите в уговорената последователност, така че да даде възможност на Джери

да се предпази от нараняване, ако беше все още жив. Когато извади и последната, Зосма нареди:

— Отвори сандъка!

Тя посегна към райбера, ръката ѝ видимо трепереше. Завъртя го и вдигна капака. Сандъкът зейна като гигантска мида, разкрила вътрешностите си.

Великият Джеролдо, майсторът на илюзиите, знаменитостта на петте континента, самопровъзгласилият се член на Магьосническия салон на слабата, седеше сбит на кълбо.

— Подай ръчичка, хайде, скъпа Джили. Тук се чувствам малко неудобно.

Джилиън го хвана под ръка и му помогна да се измъкне от сандъка.

— Добрият полковник беше толкова бавен, че малко се схванах, докато дочакам края — пошепна ѝ той.

Публиката обезумя.

Зосма не помръдваше — като човек, току-що претърпял поражение, — но след миг налудничавата усмивка се върна на лицето му.

— Чудесно! — потупа той Джеролдо по гърба. — Много си добър, приятелю. Много-много добър. Много приятно съм изненадан!

Обърна се към ложата, където го очакваха приближените му, и викна на един от офицерите:

— Дай пари на този човек. И се погрижи той и асистентката му да стигнат утре невредими до летището!

Даде знак, че се оттегля, и войниците в залата побързаха да му осигурят свободно пространство, докато завесата се спускаше пред фокусника и дъщеря му.

Джеролдо оправи дрехите си и бавно тръгна към съблекалнята. Краката явно едва го държаха и Джилиън побърза да му помогне.

— Изглеждаш ужасно — прошепна тя.

— Не тук — отвърна ѝ той и не си казаха нито дума през целия път до гримьорната.

Тъкмо го сложи да седне, и на вратата се почука. Отвори и един войник ѝ подаде плик. Хлопна вратата и отвори плика.

— Джери, тук има над хиляда лири!

— Добре — каза Джеролдо. — Скоро ще ни потрябват. Сега бъди добра и прати някой да извика директора. Кажи му да намери лекар, който може да пази тайна, и да го доведе незабавно, без никой да разбере.

— Лекар ли? — възкликна Джилиън. — Но какво ти е?

Джеролдо, който не пропускаше да потеатралничи при всеки удобен случай, бавно се изправи и разтвори фрака си, под който се показва най-обикновена бяла риза. След миг Джилиън видя да се появява едно червено петно, после друго, внезапно рукна кръв и лицето му побеля.

— Най-добрият номер, който знам, дъщеря ми, и който никога не съм пожелавал да покажа, до днес наистина беше неподходящ за сцената.

Джеролдо бавно приседна обратно на стола.

— Всъщност го научих преди много лета от един индуски факир. Всеки момент можеше да припадне.

— При съответните обстоятелства това странно мъничко нещо ми позволява да не кървя известно време.

Джилиън вече беше тръгнала да повика директора, когато Великия Джеролдо се свлече от стола. Последната му мисъл, преди да изпадне в безсъзнание, бе, че това едва ли бяха най-подходящото място и най-идеалната публика, пред която най-после, след като толкова години го бе пазил в тайна, да разкрие своя невероятен номер. Когато лекарят го закърпи, ще трябва да помисли как да включи номера в представлението. Все пак, мина му през ума, докато мракът го поглъщаше, синхронът беше *наистина* съвършен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.